

Peter jai nūud issa jure foio, ja olli sureks abbiks. Reik läks hāsti weski sees korda, ja rahwas olli wāgga rahvul mōldri tōga. Temma satis head kaupa ja nāppimisest ei olnud ühtegi katsda. Weski rahwas ellas issek Eskis sōbrus ses, ussinus ses ja jummalakartlikko mele sees. Waidlemisest, riust, wandumisest ja mōlamisest ei olnud ühtegi nāha egga kuulda. Nenda kui issa ja emma rōõmsad ja õnsad ollid omima falli poia Peetri párrast, nenda rákisid weski orjad issek Eskis auustamissega temmasti ja útlesid: Moor mees on ehe veel lahkema melega innimenne kui wanna pappa issegi.

Üks aasta olli nenda rahvo sees mōda lāinud. Petri Fahhekümne Fahhe aastase sündimisse páral istuud toas issa ja emma teine teise fōrwas; se olli ühhel pühhapáwa öhtul Peter olli lāinud ennast jallutama. Siis útles mōlder: Ma ei tea mitte, mis se on, armas naene! Sest aiaast sadik, mil ollen haffanud, kuefükünet kāima, on

se mul hopis raskem luggu, suremat tōdd kātte wōita. Mis arwad, eks olleks partas aeg, ennast ammetist lahti lúa, ning puhkamisse pōlwese ennast anda? Ühhe priske ausa minnia fåed passifsid meile mollemattel kui wāgga meie wannodusses. Emma waius peaga, móttles Ewa peále ja öhkas sepárrast, et ei teédnud nūud mōnned head aastad jo temmasti ühtegit. Ta kariis pealegi, et waene laps ei olle mitte mehhe mele párrast. Taat-hakkas jálle: „Mi üsna wannad meie ei olle ommeti veel mitte, et ei saaks lota, poia lapsi nāha.“ Kúllab nenda on, útles eit, ja silmad hülgasid rōmust e móttite párrast. „Siis olleme“, útles wannamees, „pea-asja párrast issek Eskis ühhes nous; kas agga ka teise asja párrast, sedda saab peagi nāha. Minno arwates peaks poeg ka se peále mótlema, et norik nattukest kasaannet maia sisse tooks.“ — Kas se on siis hād-daste tarvis? küssis naene. Minna arwan, üllemat asja ollewad, et minnia priske tō-